

Josep Pons

Orquestra Simfònica del Gran Teatre del Liceu

Màrius Sampere,
Koan II, *Subllum* (2000)

“Ser nit
i ser jo,

tenir a les mans
els cinc graons dels colors descendents,
tenir als ossos branques d'arbres genealògics,
tenir als ulls el do de la imatge malferida,
habitar la imatge i ser nit,

nit eterna,
i ser jo,
pressentir,
obrir la finestra
i veure el blanc que fa”

Programa

Palau 100
Dimarts, 19.03.2019–20h
Sala de Concerts

Anita Hartig, soprano
Orquestra Simfònica del Gran Teatre del Liceu
Josep Pons, director

I PART

Josep Maria Guix (1967)

Imatges d'un món efímer

15'

Maurice Ravel (1875-1937)

Shéhérazade, tres poemes per a cant i orquestra

17'

Àsia

La flauta encantada

L'indiferent

II PART

Igor Stravinsky (1882-1971)

La consagració de la primavera

33'

Comentari

La puresa, la claredat i la transparència són trets de l'expressiva escriptura orquestral del compositor català Josep Maria Guix (Reus, 1967), qualitats que atorguen gran bellesa sonora i poètica a Imatges d'un món efímer, obra per a gran orquestra que mostra la seva fascinació per la moderna música japonesa i les seves figures més emblemàtiques, Toru Takemitsu i Toshio Hosokama.

Les imatges poètiques dels haikus que inspiren l'obra –un encàrrec de la Jove Orquestra Nacional de Catalunya (JONC) estrenat el 2011 a L'Auditori sota la direcció de Manel Valdivieso– troben una traducció sonora fidel en una música de gran refinament que crea una atmosfera contemplativa de delicadesa ingràvida.

Hi ha molta imaginació i sensibilitat en l'ús dels amplis recursos que ofereix una gran plantilla orquestral, que Guix empra amb equilibri i refinament. Hi ha motius, efectes i gradacions de color de gran subtilesa, amb un tractament dels instruments de vent-fusta i percussió de gran fantasia en la representació del vent, la pluja, els llamps, els ressons de la tempesta o la calma nocturna evocats en les quatre parts de la partitura: I. *Broken light* (Introducció), II. *Endless rain* (Desenvolupament-cànon), III. *Restless wind* (Scherzo), IV. *Shades of life* (Nocturn).

Als seus anys d'estudiant a la classe de composició

que impartia Gabriel Fauré al Conservatori de París, el jove Maurice Ravel va acariciar la idea de compondre una òpera oriental de “cert caràcter rus”, l'únic fruit de la qual va ser l'obertura màgica *Shéhérazade*, estrenada el 1899 dirigida per ell. Tres anys després el compositor bascofrancès ja mostra un sentit del color meravellós en el tríptic de cançons per a veu i orquestra *Shéhérazade*, que constitueix l'essència del seu refinat univers vocal.

Els tres poemes que formen aquest cicle deliciós –“Asie”, “La flûte enchantée” i “L'indifférent”– del poeta wagnerià Tristan Klingsor, pseudònim de Léon Leclère, inspiren a Ravel una obra d'atmosferes delicades i encantadores en la qual exalta les inflexions de la paraula per donar vida a un cant recitat d'intensa expressivitat.

S'afirma sovint que la música moderna neix amb *La consagració de la primavera*, fruit de l'impuls juvenil

i el talent visionari d'Igor Stravinsky. La seva estrena, el 29 de maig de 1913 al Théâtre des Champs Élysées, en un muntatge sota la direcció de Pierre Monteux i amb el mític ballari i coreògraf Vatslav Nijinski com a protagonista, va provocar un dels escàndols més formidables de la història de la música. Però el més meravellós és que, més d'un segle després, en cada nova audició sembla que no hi ha música més moderna que *Le sacre du printemps*.

S'afirma sovint que la música moderna neix amb La consagració de la primavera, fruit de l'impuls juvenil i el talent visionari d'Igor Stravinsky.

En la seva concepció original, el genial compositor rus tenia la idea d'escriure una espècie de simfonia de primavera primitiva, de caràcter programàtic, sota el títol de *Gran sacrifici*. Va ser el famós empresari rus Serge Diaghilev, fundador dels Ballets Russes, qui a més de formalitzar amb una generosa bestreta l'encàrrec d'una nova obra per ser estrenada a la seva temporada de dansa a París, li va aconsellar transformar el projecte inicial en un gran ballet.

L'evolució del llenguatge d'Stravinsky des del seu primer ballet per a Diaghilev, *L'ocell de foc*, estrenat el 1910, és prodigiosa; de fet, ja al seu ballet següent, *Petruixka*, estrenat el 1911, l'harmonia, amb els seus procediments de superposició d'acords, els canvis freqüents de ritme i els traços estridents en l'orquestració anuncien la càrrega de violència i tensió salvatge que recorre *La consagració de la primavera*. També sorprèn, sota l'explosió d'energia i uns colors enlluernadors, els matisos suaus i un equilibri orquestral admirable.

Stravinsky explica en *Cròniques de la meua vida* com se li va ocórrer la idea argumental inicial que inspira el ballet: “Vaig somiar amb una escena de ritus pagans en els quals una verge triada per al sacrifici dansava fins a morir. No conto una història, són imatges de la Rússia pagana unificades per una idea única i fonamental: el misteri del sorgiment del poder creador de la natura”.

En la creació de l'escenari del ballet, que evoca el paganisme, va exercir un paper clau el pintor i arqueòleg Nicolas Roerich, expert en matèria d'antiguitat eslava. Però Stravinsky va molt més allà en la seva aproximació estètica al paganisme, perquè

en lloc de conformar-se amb una visió contemplativa i poètica, com va fer el seu admirat Nikolai Rimski-Kórsakov en algunes de les seves òperes, explora amb audàcia les possibilitats que ofereix la força primitiva amb els seus colors, efectes i atmosferes més crues i salvatges.

Concebut a manera de díptic, el ballet es divideix en dues parts, “L'adoració de la terra” i “El sacrifici”, i en cadascuna veiem una sèrie de jocs rituals i escenes de sortilegis que desemboquen, respectivament, en la “Dansa de la Terra” i la “Dansa sagrada”. El solo del fagot en el registre agut que, de forma memorable, inicia el ballet, tot creant una atmosfera inquietant de màgia i misteri, s'inspira en un cançó popular que evoca el tema de l'epileg del genial poema simfònic *Una nit a la muntanya pelada* de Mòdest Mussorgski. És sols un preludi que dona pas a una música de tensió i vigor dramàtic que no defalleix mai.

La ciència orquestral d'Stravinsky és sorprenent en el tractament harmònic, la riquesa tímbrica i la varietat dels ritmes. Seguint el camí iniciat en *Petruixka*, juga amb la superposició d'acords i de tonalitats diferents per evocar sonorament les pulsions salvatges de la naturalesa amb efectes acústics d'una cruïlla i una energia prodigioses. I tot això ho fa amb un vigor narratiu inusitat en la successió d'idees musicals, danses i transicions que atorguen al relat musical una força innovadora i enlluernadora. Obra de màxim lluïment, és tot un repte per a directores i orquestres que posa a prova la qualitat, flexibilitat, precisió i virtuosisme de tots els instruments d'una plantilla monumental.

Javier Pérez Senz
Periodista i crític musical

Aquell any...

1904

Música

S'estrena a la Salle du Nouveau Théâtre de Paris el cicle de cançons *Shéhérazade* de Ravel. La mezzosoprano Jeanne Hatto n'és la solista i l'acompanya una orquestra dirigida per Alfred Cortot.

Història

Comença la Guerra Russojaponesa, un conflicte bèl·lic entre l'Imperi Rus i l'Imperi Japonès, que s'allargarà fins a l'any següent, i que tindrà lloc a l'Extrem Orient, concretament a Manxúria i Corea.

Art

Salvador Dalí neix a la ciutat de Figueres. Serà un reconegut pintor, escultor, gravador, escenògraf i escriptor, i es convertirà en una de les figures més destacades del Surrealisme.

Cultura

L'escriptor rus Anton Txékhov mor de tuberculosi als 44 anys. De la seva producció destaquen les obres teatrals *La gavina*, *L'oncle Vània*, *Les tres germanes* o *L'hort dels cirerers*.

Ciència

L'enginyer elèctric anglès John Ambrose Fleming inventa els primers díodes (també anomenats vàlvules termoióniques o tubs de buit), que de seguida trobaran aplicació pràctica a la indústria de la ràdio.

1913

Música

El Théâtre des Champs Élysées de París acull l'estrena del ballet *La consagració de la primavera* d'Igor Stravinsky, amb coreografia de Vàtslav Nijinski i posada en escena dels Ballets Russes de Diaghilev.

Història

Comença la construcció de Canberra, amb l'objectiu de convertir-se en la capital d' Austràlia. La nova ciutat estarà situada en una regió a mig camí de Sydney i Melbourne.

Art

S'inaugura a Copenhaguen *La sirenetta*, una estàtua de bronze i granit de l'artista danès Edvard Eriksen, en homenatge al conte d'Andersen. Esdevindrà un símbol de la ciutat i de Dinamarca.

Cultura

Neix a Barcelona l'escriptora, activista defensora de la llengua catalana i bibliotecària Joana Raspall. De la seva obra destaca la vessant poètica, sobretot els poemes per a infants i joves.

Ciència

El doctor Albert Schweitzer funda el que serà un dels primers hospitals moderns a l'Àfrica. Estarà situat a Lambaréné, una petita localitat del Gabon, a la costa oest de l'Àfrica Central.

2011

Música

S'estrena a l'Auditori de Barcelona *Imatges d'un món efímer*, obra encarregada al compositor Josep Maria Guix per celebrar la trobada número 50 de la Jove Orquestra Nacional de Catalunya.

Història

Neix a Espanya el Moviment 15-M, un moviment social sorgit de la indignació popular, que exigeix un canvi radical a la política espanyola, i protesta contra l'atur, les retallades i la corrupció.

Art

Mor a la ciutat de Londres el pintor i gravador d'origen alemany Lucian Freud. Net del neuròleg Sigmund Freud, va ser un dels màxims representants de l'anomenat corrent figuratiu britànic.

Cultura

L'escriptor suec Tomas Tranströmer és guardonat amb el Premi Nobel de Literatura "*per donar-nos nous accessos a la realitat, a través de les seves imatges denses i translúcides*".

Ciència

La NASA llança la sonda espacial *Juno*, amb l'objectiu principal de revelar la història de la formació i evolució de Júpiter. També estudiarà la gravetat, el camp magnètic i l'atmosfera d'aquest planeta.

Biografies

Anita Harting, soprano

Aclamada per la «New York Classical Review» per tenir “un instrument esplèndid amb instints dramàtics superbs” i amb una “encantadora puresa de so” segons el «Financial Times», la soprano romanesa Anita Harting és una de les estrelles operístiques més sol·licitades del moment. Durant els seus estudis a l'Acadèmia de Música Gheorghe Dima de Cluj-Napoca va guanyar diversos concursos vocals nacionals i internacionals, i va debutar com a Mimi a *La bohème* a l'Òpera Nacional Romanesa l'any 2006.

Entre el 2009 i el 2014 Anita va formar part del conjunt de la Wiener Staatsoper, on va debutar internacionalment com a Musetta de *La bohème*. Durant la seva època a Viena va interpretar un bon nombre de papers de prestigi, com Pamina (*Die Zauberflöte*), Despina (*Così fan tutte*), Zerlina (*Don Giovanni*), Mimi (*La bohème*), Marzelline (*Fidelio*), Micaëla (*Carmen*) i Susanna (*Le nozze di Figaro*).

Ha actuat a algunes de les sales d'òpera més importants del món, com la Bayerische Staatsoper, Kanagawa Kenmin Hall de Tòquio, Megaron d'Atenes, Royal Opera House Covent Garden, La Monnaie de Brussel·les, Deutsche Oper de Berlín, Hamburgische Staatsoper, Teatro alla Scala de Milà, Opéra National de París, Gran Teatre del Liceu i Metropolitan de Nova York, i amb directors de renom, com Adam Fischer, Franz Welser-Möst, Bertrand de Billy, Daniele Rustioni, Carlo Rizzi, Dan Ettinger, Daniel Oren, Mark Elder, Marco Armiliato i Ivor Bolton.

A principi del 2013 va debutar a la Royal Opera House en el paper de Mimi en la reconeguda producció de John Copley de *La bohème*, sota la batuta d'Alexander Joel. L'any següent, ho va fer al Metropolitan i a l'Opéra Bastille com a Mimi abans de debutar en el paper de Violetta de *La traviata*, en què també va suposar el seu debut al Gran Teatre del Liceu.

Alguns moments culminants de les seves recents temporades inclouen Susanna de *Le nozze di Figaro* al Metropolitan i al Royal Opera House Covent Garden, Mimi al Metropolitan, Wiener Staatsoper, Teatro Real Madrid i Deutsche Staatsoper de Berlín, i altres aparicions al Metropolitan en el paper de Liu de *Turandot*. Així mateix, actuacions de Marguerite de Faust per a l'Opernhaus de Zuric, Wiener Staatsoper i Hamburgische Staatsoper, i Antonia/Stella de *Les contes d'Hoffmann* al Metropolitan.

Aquesta temporada tornarà a la Wiener Staatsoper per interpretar Micaëla de *Carmen*, abans de tornar a interpretar el mateix paper un cop més a l'esperadíssim debut a l'Òpera de San Francisco. També interpretarà el rol de Violetta a la nova producció de Michael Mayer de *La traviata* al Metropolitan i al Théâtre du Capitole de Tolosa de Llenguadoc. Altres moments culminants inclouen el retorn a l'Opéra de París en el rol d'Amelia Grimaldi de *Simon Boccanegra* i interpretacions de la *Missa en Fa menor* de Bruckner amb l'Orquestra Filharmònica de la Ràdio dels Països Baixos al Concertgebouw d'Amsterdam.

Orquestra Simfònica del Gran Teatre del Liceu

És l'orquestra més antiga de l'Estat espanyol. Durant gairebé 170 anys d'història l'Orquestra del Gran Teatre del Liceu ha estat dirigida per les més grans batutes, d'Arturo Toscanini a Erich Kleiber, d'Otto Klemperer a Hans Knappertsbusch, de Bruno Walter a Fritz Reiner, Richard Strauss, Alexander Glazunov, Ottorino Respighi, Pietro Mascagni, Igor Stravinsky, Manuel de Falla o Eduard Toldrà, fins a arribar als nostres dies, amb Riccardo Muti o Kirill Petrenko.

Ha estat la protagonista de les estrenes del gran repertori operístic a la península Ibèrica del Barroc. Als nostres dies i al llarg de la seva història ha dedicat també una especial atenció a la creació lírica catalana.

Va debutar el 1847 en un concert simfònic dirigida per Marià Obiols, i en va ser la primera òpera *Anna Bolena* de Donizetti. Des de llavors ha actuat de manera continuada durant totes les temporades del Teatre.

Internacionalment cal destacar el Concert per la Pau i els Drets Humans, organitzat per la Fundació Onuart, retransmès des de la seu de les Nacions Unides a Ginebra el 9 de desembre del 2017.

Després de la reconstrucció del Liceu el 1999, n'han estat directors titulars: Bertrand de Billy (1999-2004), Sebastian Weigle (2004-2008), Michael Boder (2008-2012) i, des del setembre del 2012, Josep Pons.

Josep Pons, director

Considerat un dels directors més rellevants de la seva generació, Josep Pons (Puig-reig, 1957) ha construït forts lligams amb orquestres com la Gewandhaus de Leipzig, Staatskapelle de Dresden, Orchestre de Paris, City of Birmingham Symphony Orchestra, Royal Stockholm Philharmonic, Deutsche Kammerphilharmonie Bremen o BBC Symphony Orchestra, amb la qual ha fet diverses aparicions als BBC Proms de Londres.

Des del 2012 és el director musical del Gran Teatre del Liceu i també director honorari de l'Orquestra y Coro Nacionales de España. Ha estat director titular i artístic de l'Orquestra Ciudad de Granada i va ser fundador de l'Orquestra de Cambra Teatre Lliure de Barcelona i de la Jove Orquestra Nacional de Catalunya. Va ser director musical de les cerimònies olímpiques de Barcelona 92. L'any 1999 va ser distingit amb el Premio Nacional de la Música que atorga el Ministeri de Cultura espanyol i és acadèmic de la Reial Acadèmia Catalana de Belles Arts.

Ha enregistrat més d'una cinquantena de títols per a Harmonia Mundi i per a Deutsche Grammophon, i ha obtingut els màxims guardons: Grammy, Cannes Classical Awards, Grand Prix de l'Académie Charles Cross, Diapason d'Or i Choc de la Musique. Va debutar al Gran Teatre del Liceu el 1993 i aquesta temporada hi ha dirigit *Kàtia Kabànova* de Leoš Janáček, *Lenigma di Lea* de Benet Casablanca i *Rodelinda* de Händel.

Discografia

Palau 100
Orquestra Simfònica el Gran Teatre del Liceu i Josep Pons
19.03.19

J. M. Guix: *Imatges d'un món efímer*

No en consta cap enregistrament comercial.

M. Ravel: *Shéhérazade*

Victoria de los Ángeles, soprano. Orchestre de la Société des Concerts du Conservatoire. Georges Prêtre, director. EMI.

Régine Crespin, soprano. Orchestre de la Suisse Romande. Ernest Ansermet, director. Decca.

Jessye Norman, soprano. London Symphony Orchestra. Colin Davis, director. Philips.

Renée Fleming, soprano. Orchestre Philharmonique de Radio France. Alan Gibert, director. Decca.

Anne Sofie von Otter, mezzosoprano. Cleveland Orchestra. Pierre Boulez, director. Deutsche Grammophon.

Frederica von Stade, mezzosoprano. Boston Symphony Orchestra. Seiji Ozawa, director. CBS/Sony.

Bernarda Fink, mezzosoprano. Deutsches Symphonie-Orchester de Berlin. Kent Nagano, director. Harmonia Mundi.

Magdalena Kožená, mezzosoprano. Berliner Philharmoniker. Simon Rattle, director. Deutsche Grammophon.

I. Stravinsky: *La consagración de la primavera*

Columbia Symphony Orchestra. Igor Stravinsky, director. CBS/Sony.

Boston Symphony Orchestra. Pierre Monteux, director. RCA.

Paris Conservatoire Orchestra. Pierre Monteux, director. Decca.

Orquesta Nacional de España. Josep Pons, director. Deutsche Grammophon.

Berliner Philharmoniker. Simon Rattle, director. Warner/Emi.

Los Angeles Philharmonic Orchestra. Esa-Pekka Salonen, director. Deutsche Grammophon.

London Symphony Orchestra. Leonard Bernstein, director. Sony.

The Cleveland Orchestra. Pierre Boulez, director. Deutsche Grammophon.

Lucerne Festival Orchestra. Riccardo Chailly, director. Decca.

Royal Concertgebouw Orchestra. Mariss Jansons, director. RCO Live.

London Symphony Orchestra. Claudio Abbado, director. Deutsche Grammophon.

Orquestra Filharmónica Txeca. Karel Ancerl, director. Supraphon.

Enregistraments disponibles a Spotify
i altres serveis i plataformes de música digital

Selecció a càrrec de Javier Pérez Senz,
periodista i crític musical

Playlist

***La consagración de la primavera* d'Igor Stravinsky és reconeguda com una de les obres més transcendents de la història de la música. Gaudeix d'una popularitat que no ha assolit cap altra obra moderna del segle XX. Fascinant per la seva radicalitat i qualitat, ha esdevingut una categoria sobre la qual es poden comparar altres obres. I després de *La consagración*, què?**

Edgar Varèse: *Amériques* (1921)

Per a Varèse, *Amériques* no era només un canvi de direcció, sinó un nou començament: aquesta partitura significava “*nous mons a la terra, al cel o a la ment dels homes*”. Actualment, i malgrat uns orígens europeus – amb un inici molt de Debussy i un final que signaria el mateix Stravinsky –, *Amériques* continua sent un magnífic salt cap al futur. Els seus minuts finals explosius potser fins i tot superen la mateixa *Consagración* en gran poder i energia.
Royal Concertgebouw Orchestra, Riccardo Chailly, Decca

Darius Milhaud: *La création du monde* (1923)

La fusió clàssica-jazz ha estat constant des dels primers enregistraments de jazz del segle XX. Un dels compositors més cosmopolites de la seva època, Milhaud, era al lloc oportú per intentar aquesta síntesi. Igual que Stravinsky, *La création du monde* utilitza mitjans sofisticats per a finalitats més primitives. Aquí és l'harmonia sensual, la influència del blues, lligat a una dosi de decadència que fa que l'obra sigui magistral.
Orchestre National de France, Leonard Bernstein, EMI

Béla Bartók: *El mandarí miraculós* (1924)

Perseguida per l'escàndol, fins i tot abans de l'estrena, aquesta pantomima escabrosa del compositor hongarès pivota entre la complexitat psicològica de les obres escèniques primerenques i el classicisme de la seva música posterior. Per la seva intensitat febril i el seu so suggeridor i vital, va marcar un punt de no retorn per al seu compositor.
City of Birmingham Symphony Orchestra, Simon Rattle, EMI

Dmitri Xostakóvitx: *Simfonia núm. 4* (1936)

Escrita quan el terror d'Stalin es manifestava en la seva màxima intensitat, va trigar vint-i-cinc anys a ser interpretada. La seva *Quarta Simfonia* no representa tant un punt final creatiu, com la fotografia d'una crisi musical. La influència d'Stravinsky i Mahler en aquesta obra és evident, però és a partir d'aquí on Xostakóvitx afegeix

la imprudència i radicalitat estilística.
Symphonieorchester des Bayerischen Rundfunks, Mariss Jansons, Warner

Olivier Messiaen: *Simfonia Turangalila* (1949)

Aquest poema simfònic de grans proporcions va ser estrenat pel gran Leonard Bernstein l'any 1949 a Boston. Encàrrec de Serge Koussevitzky i basada en el mite germànic de Tristany i Isolda, representa una obra molt lliure i exuberant. Obra mestra del segle XX, va ser descrita pel mateix compositor com “*una cançó d'amor i un himne a l'alegria, el temps, el moviment, el ritme, la vida i la mort*”. Una partitura que, igual que el ballet d'Stravinsky, resulta desbordant i sobrehumana.
Yvonne Loriod, Jeanne Loriod, Toronto Symphony, Seiji Ozawa, RCA

Pierre Boulez: *Notations I-IV* (1945; **orquestració, 1978**)

Boulez, que és un dels compositors més destacats de postguerra, va rebre un fort impuls amb l'aparició d'aquestes relectures orquestrals de les peces de piano escrites trenta anys abans. Després d'un prolongat període de recerca, Boulez va tornar a les seves arrels musicals. La gran orquestra es posa al servei dels principals solistes de secció cercant una gran varietat de sonoritats. El resultat final rescata la radicalitat de *La consagración* d'Stravinsky. ¿D'alguna manera és una venjança?
Wiener Philharmoniker, Claudio Abbado, DG

Elliott Carter: *Partita* (1993)

Finalment arribem al treball d'un compositor nord-americà, perquè Stravinsky va ser una gran influència. Més enllà de la barbàrie i la destrucció *La consagración de la primavera*, l'energia física és imparable, ja que hi afirma la vida. Aquestes són les qualitats que Carter transmet en aquest treball exuberant. El llegat del ballet escandalós d'Stravinsky queda veritablement reivindicat.
Chicago Symphony Orchestra, Daniel Barenboim, Teldec

Per Víctor García de Gomar

Textos

Maurice Ravel (1875-1937)

Shéhérazade, tres poemes per a cant i orquestra
Arthur Justin Léon Leclère (Tristan Klingsor)

Asie

Asie, Asie, Asie,
Vieux pays merveilleux des contes de nourrice
Où dort la fantaisie comme une impératrice
En sa forêt tout amplie de mystère.
Asie,
Je voudrais m'en aller avec la goëlette
Qui se berce ce soir dans le port
Mystérieuse et solitaire
Et qui déploie enfin ses voiles violetes
Comme un immense oiseau de nuit dans le ciel d'or.
Je voudrais m'en aller vers des îles de fleurs
En écoutant chanter la mer perverse
Sur un vieux rythme ensorceleur.
Je voudrais voir Damas et les villes de Perse
Avec les minarets légers dans l'air.
Je voudrais voir de beau turbants de soie
Sur des visages noirs aux dents claires;
Je voudrais voir des yeux sombres d'amour
Et des prunelles brillantes de joie
En des peaux jeunes comme des oranges;
Je voudrais voir des vêtements de velours
Et des habits à longues franges.
Je voudrais voir des calumets entre des bouches
Tout entourées de barbe blanche;
Je voudrais voir d'âpres marchands aux regards louches,
Et des cadis, et des visirs
Qui du seul mouvement de leur doigt qui se penche
Accordent vie ou mort au gré de leur désir.
Je voudrais voir la Perse, et l'Inde, et puis la Chine,
Les mandarins ventrus sous les ombrel-les,
Et les princesses aux mains fines,
Et les lettrés qui se querellent
Sur la poésie et sur la beauté;
Je voudrais m'attarder au palais enchanté
Et comme un voyageur étranger
Contempler à loisir des paysages peints
Sur des étoffes en des cadres de sapin
Avec un personnage au milieu d'un verger;
Je voudrais voir des assassins souriant
Du bourreau qui coupe un cou d'innocent
Avec son grand sabre courbé d'Orient.
Je voudrais voir des pauvres et des reines;
Je voudrais voir des roses et du sang;
Je voudrais voir mourir d'amour ou bien de haine.

Àsia

Àsia, Àsia, Àsia,
vell país meravellós dels contes de la dida
on la fantasia dorm com una emperadriu
en el seu bosc ple de misteri.
Àsia,
voldria anar-me'n amb la goleta
que es bressola aquest vespre al port,
misteriosa i solitària,
i que desplega finalment les seves veles violetes
com un immens ocell de nit en el cel d'or.
Voldria anar-me'n cap a l'illa florida
escoltant el cant de la mar perversa
en un vell ritme encisador.
Voldria veure Damasc i les ciutats de Pèrsia
amb els minarets lleugers a l'aire.
Voldria veure bells turbants de seda
sota cares negres de dents clares;
voldria veure ulls taciturns d'amor
i ninetes brillants de joia,
i pells joves com taronges;
voldria veure vestits de vellut
i robes de llargues franges.
Voldria veure pipes entre les boques
envoltades de barba blanca;
voldria veure àvids marxants de mirada tèrbola,
i cadis, i visirs
que amb un únic moviment del seu dit que s'inclina
decideixen la vida i la mort al seu gust.
Voldria veure Pèrsia, i l'Índia, i després la Xina,
els mandarins panxuts sota les ombrel·les,
i les princesses de mans fines,
i els lletrats que discuteixen
sobre poesia i sobre bellesa;
voldria parar-me al palau encantat
i, com un viatger estranger,
contempler amb temps paisatges pintats
en teles en marcs d'avet
amb un personatge enmig d'un verger;
voldria veure assassins somrient
del botxí que talla un coll d'innocent
amb el seu gran sabre corb d'Orient.
Voldria veure pobres i reines;
voldria veure roses i sang;
voldria veure morir d'amor i d'odi,

Et puis m'en revenir plus tard
Narrer mon aventure aux curieux des rêves
En élevant comme Sindbad ma vieille tasse arabe
De temps en temps jusqu'à mes lèvres
Pour interrompre le conte avec art...

La flûte enchantée

L'ombre est douce et mon maître dort
Coiffé d'un bonnet conique de soie
Et son long nez jaune en sa barbe blanche,
Mais moi, je suis éveillée encor
Et j'écoute au dehors
Une chanson de flûte où s'épanche
Tour à tour la tristesse ou la joie.
Un air tour à tour langoureux ou frivole
Que mon amoureux chéri joue,
Et quand je m'approche de la croisée
Il me semble que chaque note s'envole
De la flûte vers ma joue
Comme un mystérieux baiser.

L'Indifférent

Tes yeux sont doux comme ceux d'une fille,
Jeune étranger,
Et la courbe fine
De ton beau visage de duvet ombragé
Est plus séduisante encor de ligne.
Ta lèvre chante sur les pas de ma porte
Une langue inconnue et charmante
Comme une musique fausse.
Entre! Et que mon vin te reconforte...
Mais non, tu passes
Et de mon seuil je te vois t'éloigner
Me faisant un dernier geste avec grâce
Et la hanche l'égèrement ployée
Par ta démarche féminine et lasse...

i després tornar més tard
per explicar la meua aventura als curiosos de somnis
tot aixecant com Simbad la meua vella tassa àrab
de tant en tant fins als meus llavis
per interrompre el conte amb art...

La flauta encantada

L'ombra és dolça i el meu mestre dorm
cobert amb un casquet cònic de seda,
i el seu llarg nas groc en sa barba blanca,
però jo, encara estic despert
i escolto a fora
una melodia de flauta on es desfoguen
successivament la tristesa o la joia.
Una melodia successivament lànguïda o frívola
que el meu estimat enamorat toca,
i quan m'apropro a la finestra,
em sembla que cada nota volí
de la flauta a la meua galta
com un bes misteriós.

L'indiferent

Els teus ulls són dolços com el d'una noia,
jove estranger,
i la corba fina
del teu bell rostre de pèl ombrejat
és encara més seductor de perfil.
El teu llavi canta al lllindar de la meua porta
una llengua desconeguda i encisadora
com una música falsa.
Entra! I que el meu vi et reconforti...
Però no, passes
i des de la meua entrada veig com t'allunyes
fent-me un últim gest amb gràcia
i amb el maluc lleugerament encorbat
pel teu pas femení i cansat...

Tres cançons per a soprano i orquestra, 1903

Traducció: Manuel Capdevila

—Palau 100

Nova temporada 2019–2020

Renovació i prereserva
d'abonaments ja disponible!

DILLUNS, 07.10.2019 – 20 h

Esa-Pekka Salonen
& Philharmonia
Orchestra
—La *Novena* de Mahler

DIVENDRES, 18.10.2019 – 20 h

Magdalena Kožená
& Sir Simon Rattle
—Shakespeare fet música

DIMECRES, 13.11.2019 – 20 h

Kavakos, Gilbert
& NDR Elbphilharmonie
Orchester
—La *Setena* de Bruckner

DIMARTS, 21.01.2020 – 20 h

Sir Simon Rattle
& London Symphony
Orchestra
—Beethoven

Sir John Eliot Gardiner
& Orchestre
Révolutionnaire
et Romantique
—Integral de les *Simfonies*
de Beethoven

DIUMENGE, 09.02.2020 – 20 h

—*Simfonia núm. 1*
i *Les criatures de Prometeu*
Palau 100+

DILLUNS, 10.02.2020 – 20 h

—*Simfonia núm. 2 i 3*

DIMARTS, 11.02.2020 – 20 h

—*Simfonia núm. 4 i 5*

DIJOUS, 13.02.2020 – 20 h

—*Simfonia núm. 6 i 7*
Palau 100+

DIVENDRES, 14.02.2020 – 20 h

—*Simfonia núm. 8 i 9*
Palau 100+

DIJOUS, 02.04.2020 – 20 h

Paul McCreech
& Gabrieli Consort
& Players
—*Les estacions* de Haydn

DIMARTS, 14.04.2020 – 20 h

Gustavo Dudamel &
Mahler Chamber Orchestra
—*Fidelio* de Beethoven
Palau 100+

DIMECRES, 15.04.2020 – 20 h

Gustavo Dudamel
& Mahler Chamber
Orchestra
—La *Inacabada* de Schubert

DILLUNS, 20.04.2020 – 20 h

François-Xavier Roth
& Les Siècles
—La *consagració de la*
primavera d'Stravinsky

DISSABTE, 25.04.2020 – 20 h

Zubin Mehta
& Wiener Philharmoniker
—La *Setena* de Dvořák

DIJOUS, 30.04.2020 – 20 h

Anne-Sophie Mutter
& friends
—Beethoven / Widmann

DIMECRES, 13.05.2020 – 20 h

Joyce DiDonato
& Il Pomo d'Oro
—*My favorite things*

DIMECRES, 13.05.2020 – 20 h

Arabella Steinbacher,
Matthias Goerne
& Josep Pons
—Europa 1900
Palau 100+

DIVENDRES, 12.06.2020 – 20 h

Jörg Widmann, OBC
& Orfeó Català
—La *Júpiter* de Mozart

PALAU
DE LA
MÚSICA
ORFEÓ
CATALÀ

Abonament *Palau 100* (13 concerts). De 247 a 1.256 euros
Abonament *Palau 100+* (18 concerts). De 345 a 1.747 euros
Abonament Integral de *Simfonies* de Beethoven (5 concerts). De 112 a 556 euros
Preus especials per a menors de 35 anys a Taquilles del Palau
Renovacions d'abonaments i prereserva de nous abonats ja disponibles
Venda de nous abonaments i entrades individuals: 10 d'abril
taquilles@palaumusica.cat | abonaments@palaumusica.cat | 93 295 72 07
www.palaumusica.cat

Mecenes Protectors

Mecenes d'Honor

Mitjans Col·laboradors

Col·laboradors

Aenor – Armand Basi – Autoritat Portuària de Barcelona – Bagués-Masriera Joiers – Catalonia Hotels & Resorts – Coca-Cola – Col·legi d'Enginyers de Camins, Canals i Ports – Col·legi Oficial d'Òptics Optometristes de Catalunya – Deloitte – Eurofirms ETT S.L.U. – Fundació Antiques Caixes Catalanes BBVA/CX – Fundació Caixa d'Enginyers – Fundació Castell de Peralada – Fundació Metalquímia – Helvetia Compañía Suiza S.A. de Seguros y Reaseguros – La Fageda – Quadis – Roca Junyent, S.L.P. – Saba Infraestructures, S.A. – Samsung Electronics Iberia S.A.U. – Scasi Soluciones de Impresión S.L. – Serunió – Yamaha Music Europe

Amics Benefactors

Ascensores Jordà, S.A. – Diagonal Inversiones Capital AV, S.A. – EPSON Ibérica, S.A.U. – Fundació Antoni Serra Santamans – Inclos Interiorisme S.L. – Maquimpres, S.A. – Teatre Romea – Veolia Serveis Catalunya S.A.U.

Membres Palau XXI

Mª Dolors i Francesc, Elvira Abril, Pere Armadàs Bosch, Rosamaria Artigas i Costajussà, Marta Barnes, professor Rafael I. Barraquer Compte, Mariona Carulla Font, Lluís Carulla Font, Carlos Colomer Casellas, Isabel Esteve Cruella, Josep Ferrer Sala, Pere Grau Vacarisas, Maria José Lavin Guitart, Horaci Miras Giner, Anna Saura Miarnau, Jordi Miarnau Banús, Juan Manuel Soler Pujol, Daniela Turco, Joan Uriach Marsal.

També et pot interessar...

Palau Bach – Itinerari Llettraferits
Dimecres 10.04.19–20h
Sala de Concerts

Cor I

Anna Dennis, soprano

Anna Stéphany, alt

Nicholas Mulroy, tenor –

Evangelista

James Newby, baríton – *Crist*

Cor II

Mhairi Lawson, soprano

Helen Charlston, mezzosoprano

Jeremy Budd, tenor

Stephan Loges, baix

Gabrieli Consort & Players

Paul McCreesh, director

J. S. Bach: *Passió segons sant*

Mateu, BWV 244

Preus: 20, 30, 45, 65 i 100 euros

Palau 100
Dijous 09.05.19–20h
Sala de Concerts

Behzod Abduraimov, piano
**Orquestra Filharmònica de
Sant Petersburg**
Yuri Termirkanov, director

P. I. Txaikovski: *Concert per a
piano n.º 1, en Si bemoll menor,
op. 23*

P. I. Txaikovski: *Simfonia n.º 5,
en Mi menor, op. 64*

Preus: 20, 35, 50, 80 i 125 euros

Palau 100
Dilluns 27.05.19–20h
Sala de Concerts

Suzanne Vega, veu
Collegium Vocale Gent
Ictus Ensemble
Georges-Elie Octors, director

Ph. Glass: *Einstein on the beach*
(versió de concert)

Preus: 15, 20, 30, 40 i 60 euros